

Правила на разумния живот

Събирания между хората може да стават само по закона на Любовта. И прощаването става пак по закона на Любовта. Не можеш да простиш някому, докато не го обичаш и докато не те обича. Ако някой мисли, че може да прощава без Любов, лъже се. И онзи, който иска да го простят, трябва да иска да го простят по закона на Любовта. Вън от закона на Любовта прощение не може да има. Това категорично трябва да знаете! По кармическия закон, кой каквото върши, ще го намери, а Божественият път е законът на Любовта, чрез който кармата се смекчава.

Аз следя от ред години какви са вярванията на някои от учениците. Техните вярвания не почиват на една здрава основа. Здрава основа наричам, когато един човек при всичките условия на живота не изменя вярванията си, не изменя поведението си. Може да дойдат мъчности, може да дойдат изкушения в живота и

клончетата на едно дърво може да се превиват, може да опират чак до земята, но ако това дърво, т.е. този човек не се пречупи, той има почва, има основа.

Аз говоря само за ученика. Той трябва да се подчинява само на закона на разумната Любов. В тази разумна Любов влиза едно от следните качества на ученика: ученикът жертва всичко за Бога. Щом жертва всичко за Бога, това не значи, че се отрича от живота. Той се

отрича от своя живот, а приема Божествения живот.

Ще каже някой: „Аз съм завършил своето развитие.“ Щом си завършил своето развитие, ти трябва да бъдеш на Небето, а не на Земята. Щом си на Земята, ще работиш, а щом не искаш да работиш, ще отидеш на Небето. Работа наричам това, когато човек е свободен, работи с ума си, работи със сърцето си, работи и с волята си. Волята, това е най-разумното нещо в

човека. Ако вие спазвате тия положения, ще може да работите разумно.

Откъде произтичат у нас всичките погрешки? - От многото изисквания. Ние изискваме много. Например ние изискваме всичките хора да бъдат много добри. Но какво нещо е човек да бъде много добър? В Школата основният закон е приложението на Любовта. Искаш да направиш Добро - не го прави без Любов! За учениците давам следното правило: дойде някой да ти иска нещо. Не бързай да му дадеш изведнъж! Докато не дойде у теб онзи вътрешен любовен подтик да дадеш, не давай! Ама той може да ти каже: „Аз искам, не мога да чакам!“ Който дойде с насилие, той не е нито брат, нито ученик. Когато дойдем до положение да дадем, всякога вътре в себе си трябва да изпитваме радост, че сме изпълнили Волята Божия, защото ние не сме господари на нищо в света.

продължава на стр. 2

С повече познание по духовния път - новини от Пловдив

ДУХОВНОТО ПОЗНАНИЕ

„Духовното познание“ е лекционен курс, воден от Константин Златев, който се провежда вече втора учебна година в Пловдив. Той съдържа общо 31 лекции на различни теми. Целта на курса е да предостави на аудиторията основополагащи сведения за духовно-езотеричното познание в най-актуалните за съвременната епоха направления. Разглежданите проблеми лежат в основата на изграждането на мирогледа на човека, строящ Новата планетарна култура - културата на Божествената Любов. При съставянето на лекционния курс са използвани върховите постижения на автентични окултни школи от древността до наши дни, като водещо място е отредено на Школата на Бялото братство, създадена от Учителя Беинса Дуно в България.

ТЕ БЯХА ПРЕДИ НАС

След неделна беседа в Братския център в Пловдив сестра И. Кръстева ни запознава с живота и творчеството на учениците на Учителя. До сега тя е представила, чрез кратки изложения, Пеню Киров (1868-1918), Тодор Стоименов (1872-1952), д-р Миркович (1825-1905), живота на трите стенографи: Паша Теодорова (1888-1972), Савка Керемидчиева (1901-1945), Елена Андреева (1899-1990). Целта на това начинание е не само да се информираме за техния житейски път и духовно развитие, но и да проумеем тясната приемствена връзка между отделните поколения ученици и работата им за Цялото.

КЛУБ „ПАНЕВРИТМИЯ“

Клуб „Паневритмия“ продължава традиционните си сбирки всеки четвъртък от 18 ч в Братския център в Пловдив. Заниманията са водени от д-р Светлана Балтова.

НУМЕРОЛОГИЯТА - ПОЗНАТА И НЕПОЗНАТА

През ноември, декември 2010 г. и януари 2011 г. се проведе курс по нумерология за братята и сестрите от Пловдив. Лектор бе Снежана Димитрова от Велико Търново. Курсът протече в 24 часа като теория, практика и консултации. Бе представена книгата ѝ „Числата на Джуна“, но в занятията тя ни запозна с много повече нумерологични ключове, правила и тълкувания. Тази нумерология е резултат на малката оригинална информация, получена преди 20 г. в Братството за тези числа и на дългогодишните търсения в нумерологията по Учителя на сестрата. Имахме редовно гости и от други градове - най-вече от Хасково и Пазарджик.

АКАДЕМИЯ „ЗДРАВЕ“

През ноември 2010 г. се проведе едномесечен фестивал на здравето в галерия „Тракарт“ - Пловдив, който сложи начало на т. нар. академия „Здраве“ с ежемесечни занимания. През м. януари 2011 г. Живко Стоилов изнесе лекция за житния режим, а през м. февруари д-р Светлана Балтова ще говори за лечение с помощта на четирите стихии.

АРХЕОМЕТЪРЪТ

На 12 февруари 2011 г. в зала „Берюзка“ в Пловдив от 13 ч. беше изнесена лекция от Ангел Манев и Таньо Танев за археометъра - ключ към всички религии и всички знания на древността.

ИНДИЙСКАТА КУЛТУРА И ЕПОСЪТ „МАХАБХАРАТА“ (ВЕЛИКА ИНДИЯ)

оживяват в лекциите на Живко Стоилов, които той изнася всеки понеделник от 19 ч. в Чаената къща в Пловдив.

КЛУБ „КОСМОС“ - ПРИТЕГАТЕЛНО МЯСТО ЗА ЛЮБОЗНАТЕЛНИТЕ

Всяка събота от 15 ч в зала „Берюзка“, в Пловдив, можете да посетите сбирките на градския дискуссионен клуб „Космос“. Води ги инж. Владимир Петров, който с неуморните си усилия предлага за обсъждане широк спектър от теми и проблеми - от интересни научно-популярни филми, доказващи езотерични истини, до вълнуващи срещи с различни лектори. Сбирките на клуба се радват на постоянно ядро от участници, но са добре дошли всички, които искат да научат нещо повече за обкръжаващия ги свят.

Братска общност в Пловдив

Име изписано със светлина

БРАТ БОРИС - БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ

Роден е на 30 декември 1900 г. в Габрово. По стар родов обичай, като първороден син в семейството, е трябвало да бъде изпратен в Атон, да посвети живота си в служение на Бога. Но майка му отказва да го даде.

Завършва с отличие Априловската гимназия. На един от съборите във Велико Търново среща за първи път Учителя, който му прави огромно впечатление.

Родителите му го изпращат в Австрия да следва минно инженерство, но в последния момент той се отказва и се връща в България, за да бъде близо до Учителя.

Записва се студент в Софийския университет, специалности естествени науки и агрономство. Въпреки че баща му е един от най-богатите хора в Габрово, той се издържа сам, най-вече с каменоделство и мозайки. Завършва блестящо, но се отказва от предлаганата му научна кариера, за да не се откаже от Учението и Братството. През целия си живот, до над 85-годишна възраст, работи мозайки и изкуствени мрамори на големи и отговорни обекти в цялата страна, ръководейки големи бригади.

Той е един от първите заселници на Изгрева и участва активно в неговото застрояване. Учителя заръчва да му бъде предадена за опазване цялата книжнина на Братството. Тодор Стоименов, един от тримата първи ученици на Учителя, дългогодишен председател на Братския съвет, когато се оттегля, посочва него за свой заместник.

Заедно с брат Жечо Панайотов, поема отговорността за всички обвинения в инсценирания процес срещу Братството, в който е осъден на 20 години затвор. Благодарение на амнистия за политическите затворници, той е освободен след 4 години, на 1.1.1963. До края на живота си организира, координира и ръководи цялата дейност по опазване и съхранение на издадените и неиздадените беседи на Учителя.

Когато стартира кампанията за класация на „100-те най-велики български“ по формат на BBC през 2006 г., имаше едно име, за което нито един българин не се съмнява-

ше, че ще бъде абсолютният и безспорен фаворит. От първия до последния ден на гласуването с 30 000 гласа повече от всички останали никакъв българин не се съмнява-

Проф. Ангел Стайков и проф. Йосиф Радионов

първо място стоеше името на Левски. Много пъти съм се питала кое е това, което кара цял един народ или общество да се преклони пред личността на някого. За Левски учим в училище толкова, колкото и за другите царе, герои, възрожденци, апостоли на свободата, жертвали живота си за велики идеали и свобода. На името му са наречени толкова улици, площади, училища, футболни отбори, колкото и на други велики българи. Не е експонирано повече присъствието му в народното, както и в елитарното творчество, но... Левски си остава Иконата на България. Има някаква друга, необяснима, иреална причина, която

кара сърцето да трепне и нещо дълбоко вътре в теб да усеща и разпознава Светлината на „най-великия“.

С идеите на Учителя и с хората от Братството се запознах преди повече от 22 години. След настъпването на промените заснех няколко документални филма и предавания за телевизията, благодарение на което имах щастието да се срещна и говоря с много от старите братя и сестри. Разбира се, център на всички разговори и спомени беше Учителя - беседите, Паневритмията, екскурзиите, Рила, животът на Изгрева... Много често обаче се споменаваха още едно име.

продължава на стр. 2

Правила на разумния живот

от стр. 1

От какво произтича тази вътрешна натегнатост у вас? Аз я наричам прес-труктура. Забелязвам, че у всинца ви има една прес-труктура. Някой се мъчи да се покаже това, което не е. Ученикът трябва да бъде крайно естествен! Без прес-труктури и лицемерие.

На ученика не се позволява да говори празни думи. Питат ли те: „Как си?“, ще кажеш: „Добре съм.“ Като кажеш, че си добре, това трябва да го почувстваш вътре в себе си. Ако вие, след като дойдете в едно събрание, сте добре, ще придадете това Добро като една струя на всички. Добре разберете закона! Ако имате една верига, направена от такива малки звена, малки халки, и да кажем, че три четвърти от халките са много здрави, а една четвърт не са здрави, питам тогава: здравината на здравите халки може ли да се тури в действие? Ако има даже една халка, която не е здрава, силата на другите не може да се тури в действие. И когато дойдем в едно общество, същият закон работи и в него. Дисхармонията на едно същество може да наруши хармонията на всички други и да спре работата. И сега целият невидим свят е зает да ремонтира всички тези халки, които не влизат в работа. И на Земята тогава ще останат само тези хора, които може да образуват една здрава верига и

да бъдат изпълнители на Волята Божия. А сега например някои от вас се съберат с един православен и не могат да се разберат. Но аз виждам, че и много братя в това Братство нямат допирни точки.

В Новото учение ще държите онези методи, които Природата има. Вие може да имате стари навици, които нищо не струват, но гледайте да създадете нови навици, които да заместят старите. Лошият навик е за предпочитане, отколкото никакъв. Тия неща, които сега говорим, са повтаряни, но те не са влезли в съзнанието ви. Всяка една Божествена дума трябва да влезе в съзнанието ви.

Друго заблуждение, в което изпадате, е следното. Дойде някоя сестра или брат при теб и ти почваш да се сравняваш: той ли е по-добър, или ти, той ли е по-умен, или ти. Това е най-глупавото! Ако искаш да се сравняваш с някого, сравнявай се с един ангел или с един адепт, но какво можеш да се сравняваш с твоя съученик?

В живота има много мъчни въпроси, които трябва да се разрешат тук, в Школата. Те могат да се разрешат само по един начин, а именно: да пресъществите с вашите съмнения. Истината, която аз ви проповядвам, пред мен е ясна като Слънцето. Но ви казвам, че тия принципи, които ви давам, са опитани, в тях няма абсолютно

никакво изключение. Правилата, които ви давам, са опитани не само от мене, но те са опитани още в миналото от всички напреднали същества, които днес ги прилагат. Те са Божествени начала, които ще се опитат и от ония, които ще дойдат за в бъдеще. Като ги приложите, те ще ви дадат резултати. И аз се радвам, че съм ви говорил Божествени истини. Един ден вие ще ме срещнете и аз ще ви срещна, но ще ме видите не тъй, както днес. Словото, което ви говоря, ще ви съди, но и ще ви благослови, ще ви повдигне един ден. От това Слово няма да се избавите нито вие, нито аз. Такова е Божественото нещо. Ние не можем да правим, какво то искаме. Искам всички вие да вършите Волята Божия и тогава всичко, каквото пожелаете, ще ви бъде дадено.

Сега вие сте дошли до едно място, където има опасност от спиране на живота ви. Тази опасност зависи от това, че във вас се явява една духовна гордост. Аз забелязвам вече в учениците нещо такова. Някои от тях даже искат да станат учители. На крива посока сте. За да станеш учител, се изискват на Небето ред процедури. И онзи, който ще стане ученик, също ще мине през ред задължения. Вие още не сте разбрали какви са задълженията на ученика и на Учителя.

Ние в Школата имаме доста важни въпроси за

разрешаване. Не е лесно да се образува едно братство, тук, на Земята, където са събрани хора с различни енергии, с различни характери, хора с голямо мнение за себе си, големи величия - това не е лесен въпрос. Например някой е завършил университет и не иска да слуша друг, изправил се пред него брат с по-ниско образование. Не е така. Ти може да си завършил университет, а другият да не е завършил нищо, но в даден случай той може да стои по-високо. Един човек, който има опитности в живота - ще го слушаш, каквото ти каже.

Сега сравнявайте и опитвайте методите и принципите, които ви давам, за да видите, че всичко това е Божествено, за да не правите погрешки. Когато се разтревожиш, ще кажеш: „Аз трябва да имам поведението на един ангел.“ Ще си казвате тези думи всеки ден: и когато спите, и когато ядете и когато работите. И тъй, започнете да прилагате новата работа! Божието благословение ще дойде върху всички ви и гледайте да го използвате. Но да няма колебания! Затова всички ще работим - във всички направления. Всички ще сложим нещо в действие, за да се прояви Божественото.

резюме на съборна беседа на Учителя, дадена на 31 август 1924 г. Х. Ташев

Име изписано със светлина

от стр. 1

Произнасяше се с особен трепет и респект, с нескрит възторг и завладяваща почит. То променяше израза на лицето и нещо в погледа, а там, в дълбокото някъде, иреалното разпознаваше Светлината.

Брат Борис. Едва ли има човек от Братството, който да не знае или да остане безразличен при споменаването на това име. „Духовен колос“, „Стойер на Братството“, „Истински ученик“, „Рицар на Духа“ - определения, почти винаги съпътстващи разказите за него. Човекът, в чиито големи и предани ръце Учителя избра да приключи земния си път.

На 30 декември се навършиха 110 г. от раждането на брат Борис, а новият братски дом на Изгрева едва събра дошли да почетат името му. На поканата за участие в празничната вечер четирима професори и блестящи музиканти отговориха по един и същи начин: „За нас е чест да свирим за брат Борис.“ Цигуларите Ангел Станков и Йосиф Радионов и пианистите Ружка Чаракчиева и Атанас Куртев години наред са изнасяли

импровизирани концерти в малката къщичка на „Симеоновско шосе“, традиция, продължила досега.

С любим на брат Борис цигулков дует започнаха Ангел Станков и Йосиф Радионов.

„Най-големият мистик, когото познавам - разказва брат Андрей Грива, - когато говореше, цели светове се претворяваха, а като завъртеше големите си ръце, всичко се раздвижваше и сякаш попадаш в един особен духовен свят.“

„Излъчваше свобода, даваше свобода, дишаше свобода.“ - с тези думи Мария Кисова завърши биографичния шрих за брат Борис.

Преди да седне на пианото, проф. Ружка Чаракчиева ни разказа за първата си среща с брат

Борис: „Не съм срещала толкова безкористен и благ човек в живота си. Пазя си първата песнопойка с посвещението от него: „Ружка, работи върху песните на Учителя и когато можеш, ще ни даваш концерти. Това са образци от Новата музика.“

Едно сбъднато пожелание.

„Искам да кажа, че имах и аз тази привилегия, този прекрасен шанс, да познавам брат Борис. Много години подред имахме срещи и аз бях просто като омаян от неговата доброта, от неговата дълбочина и прозрения. Така стигнах до заключението, че родството не върви само по биологична линия - има една духовна линия, която те кара да усещаш дадена личност като някако близко

същество и това дава една крачка към познанието, че всички ние сме роднини на тази земя и това ни прави не само щастливи, но и обединени от общи желания и надежди.“ - думите на проф. Атанас Куртев прозвучаха като допълнение към записките на брат Борис, а с невероятното му изпълнение на Скрябин и Чайковски завърши класическата част на концерта.

Чухме още интересни случки от живота на брат Борис от сестра Мария Тошева. „Дълбока благодарност и поклон пред паметта му. Той ми показва какво значи Любов истинска към Бог и Природа.“ - бяха последните думи на сестра Жана от Пловдив.

Вдъхновени думи и спомени се редуваха с виртуозните изпълнения на музикантите. Звучаха още Телеман, Григ, Андрей Стоянов, Шуман. За финал младият цигулар Виделин Дждевев изпълни едни от любимите песни на брат Борис от Учителя - „Мехейн“ и „До ще ден“.

За сто и двадесет минути бяхме потопени в аурата на един велик дух, на един истински Ученик.

19 февруари 2011, Г. Герасимова

Из запуските на брат Борис от затвора

• Ние сме едно голямо семейство в Господа. Ние живеем по цялата Земя, сред всички народи, ние живеем във вечността. Всички светли образи в историята на човечеството, които бележат неговия път, са членове на това велико семейство. Псалмопевецът нарича това семейство „Дом Господен“.

• Мисълта трябва да има полет във вечността и в безкрая, а не да остава затворена във формите, във времето и пространството. В този смел полет чувството трябва да я придружава. Така човек живее в Свободата.

• Велико нещо е скръбта. Какво нещо е скръбта на майката, на приятеля, на брата, на бащата! Велико нещо е страданието - светият път на душата. Затова този път е предвиден за всички, за всяка душа - и за Синове Божии. Виж брат Боян, през какви страдания мина толкова години! „Любете враговете си“ - да бъдат благословени скръбта и страданията!

• Ако у ученика няма благоговение, той не може да се ползва от знанието, което Учителя му дава. Не уважение, а благоговение - това качество дава условия на ума и на сърцето да приемат знанието и да градят с него. Без това качество ученикът може да бъде събирач на знание - ще го трупа, но няма да расте. Тоест няма да бъде свързан с Великия общ организъм. Растене има само когато си свързан с Цялото. Благоговението е тази връзка.

• Според вековните традиции на Бялото Братство „младенецът“ не се роди в палати, а пак в „пещерата“, пак в „обора“ - в нашия скромнен народ. И беше положен в „яслите“ - нашето скромно братство. То беше пелените на младенеца. Имаше големи народи, готови със своята култура, богати и силни - Бялото Братство избра малкия, изстрада народ. Той ще опази Словото. Какъв скромнен вид даде Учителя на Братството! Нито блясък, нито богатство, нито слава и почести. Напротив, то беше осмивано и хулено. И все пак то свърши работата си: прие Словото и ще го опази при всички условия.

• Учениците работят със силата на душата - вярата, със силата на ума - мисълта, и със силата на сърцето - Любовта. Това са силите, с които учениците на Божествената школа работят. Необходимо е тази работа. Това са трептения, лъчи, те изпълват пространството. Това е фината материя, необходима, за да се образуват телата на новото човечество. Едно любящо сърце е огнище, то изпълва пространството с трептения. Неговите лъчи достигат до определените сърца. Това е Веригата на Любовта. Мисълта придружава Любовта, умът е спътник на сърцето. Но сърцето е, което води, то е водачът. Какво напрежение на силите на душата и на силите на духа! Да бъде благословен Господ, че ни е призовал на свещена работа! Работи в мълчание, работи, както Учителя работи. Работи винаги с Него. Всички ученици работят с Учителя. Сега е време за работа. Сега е времето на учениците.

• Всичко ще носиш с търпение; и най-големите нещастия, несгоди и страдания - с мисъл, устремена към Бога. Той да те учи в тези мъчни условия. Да ти разкрие смисъла им, да ти даде сили да ги понасяш, да израснеш и укрепнеш. Никакво роптание и недоволство! Всичко ще носиш като ученик на Божествената школа. Тези условия са временни, а ти имаш Живот вечен.

• Има един велик Божествен живот, пълен, богат, неизразимо красив. Него гледаме, него търсим, него обичаме - той е всичко. Това е Братството.

• Всяка молитва, всяка формула, всяка песен, които Учителя ни е дал, са свещени. Те ни приобщават към неговия живот. Пазете живота на Братството и в най-малките му прояви - всяка искричка на братски живот е „светиня Господу“.

• „Любете враговете си.“ „Молете се за онези, които ви гонят.“ Ето нещо, което материалистите не могат да разберат. Тези противоречия се примиряват само в живота на Цялото.

• Ние принадлежим към голямото Семейство на онези, които живеят в Любовта. Тялото може да бъде ограничено, дотолкова е властта на „княза на този свят“. Но духът е свободен. Къде живее човек, къде обитава неговата мисъл, от кои извори пие неговото сърце? Какво вижда човек с очите си, със сърцето си, с душата си? С кои светове е свързан, към кое семейство принадлежи? Родството на духа не може да бъде оковано във веригите на времето и пространството. Те остават за него условия, а не затвор. Гледайте във вечността, мир имайте! За Любовта и за мисълта няма огради.

• Когато видиш Божията ръка да действа даже и във враговете ти, приветствай я и благодари.

Спомени за брат Борис Николов

Познавам бр. Борис Николов от 1955 г., когато стана студентка в София и дойдох тук, на Изгрева, при своите близки д-р Юстина Халачева, Саша Халачева, Андрей Никифоров, Надежда Конова.

През 1958 г. се омъжих за Блавест Тошев и станах снаха на Стефан Тошев от Севлиево, известен в братските среди. Така станах близка с много братя и сестри, със с. Мария и бр. Борис. Това беше вторият дом, в който бях представена, след този на бр. Боян Боев.

Моят свекър Стефан Тошев (мир и светлина на душата му) много пъти ми е разказвал за цялото семейство Дойнови, с които е бил много близък. Как трите момчета - Борис, Николай и Тената (Стефан), са му ходили на гости от Габрово в Севлиево с велосипеди. Познаваха се добре и със сестра им Цанка Екимова.

Като студенти ние с Блавест много пъти в празнични дни сме посещавали с. Мария и бр. Борис в прекрасния им дом с „Райската градина“. Никога няма да забравя това чудесно време. Разговорите, които водехме под лешниците или в къщичката, бяха изключително интересни. Понякога с. Мария Тодорова свиреше на пианото и пеехме братски песни. Неведнъж сме ходили заедно с тях на екскурзии на Витоша.

След като завършихме, живяхме и работихме в Свищов, но връзките ни продължиха. Имахме хубава кореспонденция. Когато децата ни поотраснаха, и тях, разбира се, представихме на с. Мария и бр. Борис. Те много им се радваха. Бр. Борис им показваше гнездата и къщичките на птичките, които беше направил и сложил по дърветата в градината си.

Няколко лета летувахме с тях на Рила. Били сме на Зекирица, заедно и с бр. Жечо Панайотов и бр. Иван, със с. Елена Андреева и Нана Джераси. Марчето Петрова помагаше на с. Мария.

На Салоните сме били със с. Мария Тодорова и бр. Борис, с Марийчето Кисова, Светослав Костов (челиста) и т.н. Тези моменти оставиха у нас най-красиви и светли спомени. На Рила бр. Борис непрекъснато, с голяма любов и изключително умение, ни показваше красотата на Природата, нейните забележителности - минерали, кристали, растения, цветя, животни и птички. Беше ненадминат разказвач на легенди за Руките и Великана, за Мальови-

ца и Еленин връх (разговора между св. Иван Рилски и цар Петър), на приказки от „Хиляда и една нощ“ и на разни истории. Моменти и случки от тези дни и досега си припомняме с удоволствие и ги преразказваме, за кой ли път!

Гледахме бр. Борис с любов и възхищение. Той беше наистина достоен и изключително предан ученик на Учителя. Той живееше с Него и с неговото Слово. Чрез спомените и разказите му ние се чувствахме съпричастни в тези прекрасни времена, когато те са били край Учителя.

Със сестра Мария Тодорова те бяха истинска духовна двойка. Тя беше много мил и сърдечен човек. Изключително интелигентна и благородна, прекрасна пианистка, също много духовна жена, с достолепие. Възхищавах ѝ се, дълбоко я уважавах и обичах. Тя също ни обичаше (имаме много хубави снимки от това време).

Двамата с брат Борис бяха високи, стройни, красиви, обаятелни. Имах невероятна излъчване. На планината обикновено биваха наметнати с красиви топли пелерини. Прекрасни бяха сутрин, при изгрева на Слънцето, застанали на молитва сред огромните скали на Салоните. Те просто се сливаха с великото Божествено начало.

Брат Борис ни е гостувал и в Свищов. Сега вече можем да кажем и това, че той ни гласува изключително доверие, като остави у нас за опазване и съхранение значителна част от непечатаните беседи на Учителя - стенограми, дешифрирани и преписани на пелюр беседи и пр. Това беше в онова ужасно време, когато се изземваше и унищожаваше братската литература.

Бр. Борис предвидливо беше разпротил на няколко места в България Словото на Учителя за съхранение. След 10 ноември 1989 г. всичко това предадохме на Братството (на Блавест Жеков и Андрей Грива). Добре си спомняме гоненията и преследванията на хората от Братството. Държавна сигурност забрани ходенето на Седемте рилски езера. Насилствено разтуриха лагера и т.н.

Съпругът ми е бил свидетел по скалъпения процес срещу брат Борис Николов и брат Жечо Панайотов. Присъствал е на целия процес и го е опитал с най-големи подробности в писма до баща си, който беше юрист.

При брат Борис бяхме

и в последните му дни. Тогава той каза: „Изпълнихме задачата! Опазиме Словото! Учителя даде Словото, ние трябваше да го опазим!“ Малко преди това някой му беше донесъл от странство и му бе подарил луксозно изработена Библия, със златни букви и златни кантове на корицата. Той ни я показваше и казваше: „Ще дойде време, когато така, с големи златни букви, ще бъде издадена книгата „Учителя!““ Тогава това беше невъзможно да се повярва... Да, но тостана не дълго след неговото заминаване. Точно така, както той я беше „видял“, както си я представяше! Когато я видях в издателството, аз се разплаках и си спомних неговите думи.

Брат Борис, татко Стефан, брат Боян, брат Жечо и още много, мноо други братя и сестри бяха хора със силна, жива вяра. Те безусловно вярваха, че делото на Учителя не може да бъде унищожено, че Божественото Слово ще пребъде! В най-тежките и страшни години на гонения, преминали през преизподнята на комунистическите затвори, техният дух не се сломи. Те силно вярваха и казваха: „Ще дойде време - всичко ще се издаде, всичко свободно ще се изнесе и даде не само на българите, но и на хората по целия свят!“

Сега, когато виждаме на Рила да идват хора от цял свят, научили Словото, песните, молитвите, Паневритмията и с благоговение изпълняващи всичко, разбираме, че думите на старите братя и сестри са факт и реалност. Изпълнена е пожелаята на Учителя - да се предаде Божественото Слово на света.

Макар и да не ги виждаме на физическото поле, ние дълбоко усещаме тяхното присъствие и радостта им, че делото, за което ревностно работиха, се осъществява. Наистина щастливи сме, че бяхме в близост с таква обаятелни братя и сестри като Боян Боев, Борис Николов и Мария Тодорова, Жечо Панайотов, Тодор Стоиленов, Тошко Симеонов, Елена Андреева, Нешка Анева, Невена Неделчева и още много, много други.

Брат Борис предаваше думите на Учителя: „Тези всички братя и сестри дойдоха на Земята като едно ято птици, свършиха си работата и отлетяха“...

Мир и светлина на душите им!

София,
30 декември 2010 г.
Мария Тошева

Д-р Михаил Стоицев (1870-1962 г.)

В началото на декември 2010 г. в Братския център в Пловдив отбелязахме 140 години от рождението на един от близките ученици на Учителя, д-р Михаил Стоицев, посочен от него за ръководител на Братството в Пловдив през 1922 г.

КРАТКА БИОГРАФИЧНА СПРАВКА

Д-р Михаил Алексиев Стоицев е роден през 1870 г. в семейство на земеделци (градинари).

На 19-20 години отива войник. Бил е образцов в службата и го правят подофицер. През 1894 г. завършва фелдшерски курсове и постъпва като фелдшер в дивизионна болница в Пловдив. Завеща също хирургическо и инфекциозно отделение в тази болница.

През 1906 г. той е фелдшер в Александровската болница, но заминава за Киев и Харков да следва стоматология, която завършва с отличие.

Поема по духовния път през 1919 г., след като се запознава с Учителя Петър Дънов (Беинса Дуно) в дома на Петко Епитропов. От този момент поддържа връзка с Учителя по различен начин. Бил е въздържател и цялото му семейство са били вегетарианци. През 1922 г. е посочен от Учителя за ръководител на Братството в Пловдив.

Михаил Стоицев е широко скроена личност. Занимал се е и с дарителска дейност. Дарил е сериозна сума през 1937 г. на сиропиталище в Пловдив за строеж на пансион; подарил е три си дюкяна през 1938 г. на пловдивска гимназия, от наема на тези дюкяни преди това е поемал издръжката на бедни ученици в трапезарията на гимназията; след 1945 г. е подпомогнал павирането на алея на булевард „Цар Освободител“ в Пловдив. Бил е и изявен есперантист.

В Пловдив е живееел на ул. „Боярска“ № 16. Заминал си е на 27 май 1962 г. на 92-годишна възраст.

КАК ГО ПОМНЯТ

Ст. Делкинова: За брат Михаил Стоицев мога да кажа следното: благ, усмихнат, жизнерадостен. Където ходеше, носеше ведро настроение и радост и ги предаваше на околните. Независимо от преклонната си възраст и от проблемите със зрението, той не спирал да работи за духовната просвета на децата - посещаваше учили-

щата, изнасяше сказки за здравословен начин на живот, които придружаваше с хубави песни. Аз за първи път чух и научих от него песента на брат Пеню Ганев „Дишай дълбоко“, когато бях ученичка в с. Алеко Константиново, Пазарджишко. Знам, че е имал и други благотворителни дейности.

Божий служител - това беше за мен брат Михаил Стоицев.

И. Кръстева: Омъжих се рано, на 18 г., и попаднах в едно духовно семейство. Лелята на мъжата ми, Гунка Манева, познаваше лично Учителя и беше много близка с брат Борис Николов. Тя често идваше в Пловдив и посещаваше Михаил Стоицев в дома му. А той живееше на една пряка от нас. Понякога ме водеше със себе си и аз присъствах на техните разгово-

ри - говореха си за Природата и за Космоса, за растенията и за това, че всеки жив организъм има излъчване и е свързан с космическия център и как всяка една форма е извадена на Бога. По това време Михаил Стоицев беше човек в напреднала възраст, с малка брадичка, леко прегърбен. Беше зъболекар и бе много известен в квартала. Когато го срещам на улицата, той винаги носеше в ръка малка саксийка със здравец, индрише или мушкато. И като го заговореше някой, той му обясняваше как тези растения с мъхестите си листа като малки пипала обират негативните влияния наоколо, изсмукват ги като прахосмукачка и имат добро енергийно въздействие върху човека. Затова е хубаво да отглеждаме такива растения вкъщи. Той говореше по Учителя и дойде време, когато науката докажа тези истини.

ЩРИХИ ОТ ДУХОВНАТА БИОГРАФИЯ НА Д-Р МИХАИЛ СТОИЦЕВ

Михаил Стоицев е бил доста активен по отношение на Учението на Учителя. В Пловдив той прекарва 11 беседи от Учи-

теля, преди това издадени в София. Отделно публикува около десетина брошури със сказките, които е изнасял в страната. Тези брошури той ги е раздавал безплатно. Повечето са печатани в печатница „Хр. Г. Данов“. Някои от тях са подписвани с псевдоним „Белобратков“, други - със „Зъболекар М. Стоицев“. На кориците на тези брошури със ситен шрифт е отбелязано, че приходите от сказките са в полза на сираците от войната (има се предвид Първата световна война).

Предлагаме ви един възможен прочит на някои основни теми, изложени в сказките му, като по този начин правим опит да очертаем, макар и бегло, духовния портрет на Михаил Стоицев.

Прави впечатление, че той се обръща към слушателите си освен с

често срещаните обръщения „любезни“, „драги“, „уважаеми“ и с „добри братя и сестри“. И наистина, на снимките с него, които са останали, виждаме един мъдър и добър човек, с топло излъчване и спокоен, задълбочен поглед. На повечето от тях той е в обкръжението на Учителя. Дали това е достатъчно, за да допуснем, че е бил от кръга на приближените му ученици, не се наемаме да твърдим със сигурност.

Друг момент, който можем да отбележим, е, че той нарича тези свои изложения пред публика не „беседи“, не „лекции“, а „сказки“. Тази дума е вече остаряла в българския език и не се употребява често, но значението и предполага диалогичност, реч, т.е. обратна връзка със слушателите и достъпност. И наистина, той ги е изнасял из цялата страна не само пред последователи на Учението, но и пред широка гражданска аудитория. Даже е организиран такива сказки в Белград, Нови сад, Суботица и Загреб. Повечето от тях са изнасяни през тридесетте години на ХХ век. В много от тях тонът е полемичен, езикът е достъпен, стилът - ясен.

Ще се опитаме да обособим някои тематични ядра, които М. Стоицев разработва и коментира в сказките си. По този начин той разкрива задълбоченото си, бихме допълнили - „органическо“ разбиране на Учението на Учителя, на неговата идейна и философска основа, на природосъобразния живот и ползата от практическото приложението на това Учение.

продължава на стр. 6

Семинарът за преподаватели по Паневритмия в Пловдив

На 29 и 30 март 2011 г. за шести пореден път бъдещи и настоящи преподаватели по Паневритмия се събраха в Пловдив.

Семинарът беше открит в Братския център в Пловдив. Д-р Светла Балтова проведе разговор за електричните и магнетичните течения в човешкото тяло и за трите вида движения в Паневрит-

мията - механични, органични и психични. Людмила Червенкова изнесе беседа, обхващаща работата с писмените източници и тяхната оценка. В спортната зала наблизко тя продължи с показване и анализиране на примерен урок по Паневритмия. Людмила сподели своята педагогическа практика и диференцира еатпите в про-

веждане на урока по Паневритмия, правилата за подготовянето и конструирането му и заключителната му фаза.

Следобедът започна с разказа на Йоана Стратева за начините, по които са изпълнявани музикалните текстове в Паневритмията през десетилетията след създаването им. Йоана е свирила от дете с най-изявените музиканти на Братството и сподели развитието на начина, по който се изпълнявала Паневритмията - от музиканти и от участници. Тя завърши с няколко важни обобщения като това, че в последните години се фокусираме повече върху различията в Паневритмията и върху дребни детайли, а не върху обединяващите ни правила. От гледна точка на музикант, наблюдаващ от центъра на кръга участниците, Йоана препоръча да се обърне много повече внимание на ос-

новните неща като спазване на ритъма, пластичност на движенията, синхрон в изпълнението, за да постигнем една красива Паневритмия.

Последваха музикалните занимания, в които бяха съчетани теория и практически съвети от Надя Табакова - преподавател по пиано и ръководител на Пловдивската музикална група „Дъга“.

Вторият ден започна с посрещане на изгрева в Старинния Пловдив от голяма група участници. Изгревът на Слънцето ни дари с красота, а накрая имаме един прекрасен поздрав - един бял гълъб долетя от изток и кацна на скалата точно пред нас. Гълъбчето ни огледа продължително и не бързаше да отлети от нас.

Денят продължи в спортната зала. Людмила изнесе практическо занимание по методика на преподава-

нето. След нея започна работа върху усъвършенстването на детайлите Николай Конакчиев, който даде възможност на участниците да споделят различни опитности и гледни точки.

За обедна почивка в Братския център ни очакваха отрупани с ястия маси. Златните ръце на пловдивските домакини бяха пригот-

вили изобилие от вкусни ястия.

В заключителното занимание бяха дадени препоръки от участниците, които засягат не само работата на семинарите, но и работата с Паневритмията по места. Пожелаваше си ползотворна работа до следващото ни събиране.

Светла Балтова

Хранене според Учителя „Дъга“ - радостта да сме заедно

Важността на храненето

Много неща зависят от храненето. Знае ли как да яде, човек е разрешил една от най-важните задачи на своя живот.

За бъдещата култура първото нещо, с което човек трябва да започне своето самовъзпитание, това е храната, храносмилането, ако иска нормално да развие своя мозък, своите чувства. За да се проявят чувствата и мислите у човека, те са зависими от храносмилателната система. Не че тя ги ражда, но ако нашето храносмилане не върви правилно, тогава и нашето умствено и морално възприятие ще бъде слабо и ще имаме изопачени схващания за себе си и околните.

Когато у човека храносмилателната система не функционира правилно, тогава човек става много раздранителен и страхлив, няма доверие в себе си. Всички онези, които са смели и имат доверие в себе си, те имат отлична храносмилателна система. У тях стомахът е здрав.

В бъдеще жената като бременна още трябва да научи детето как да яде. Храната, която приема бременната, и начинът, по който я приема, оказва голямо влияние върху детето, което ще се роди. Храната създава човека, тя го повдига, но и го понижава.

Хранене с Любов, с благодарност и разположение

Разумният човек на Новата култура трябва да се спре при акта на храненето и трябва да се помолви.

Щом седнете да се храните, първата ви работа е да кажете: „Господи, благодаря Ти за хляба, който си ни дал, благодарим Ти за живота,

който внасяш чрез него в нас.“

Когато се храни, човек трябва да мисли за Бога; тогава той се чувства добре и самата храна действа добре. Благодарността, която изпращаме към Бога за храната, за въздуха и т.н., това е Любовта, това е жертвата, която даваме.

Първото правило при яденето е, като седнеш, да бъдеш разположен. Няма да се интересуваш какво жена ти е сготвила. Може да си вземете малко хляб, малко круши, ябълки, малко сирене или кашкавал, или печени или варени картофи, или пържени яйца, или баница. Като ядете, да се не безпокоите кой какво говори. Защото ако има ня-

учените хора още не са направили анализ на стомашния сок и на кръвта на човека, когато той се храни при добро разположение на духа и когато се храни неразположен, гневен. Има разлика в състава на кръвта и на стомашния сок при първия и при втория случай. Неразположението на духа внася в храната отрова, която чрез кръвта се разнася по целия организъм. Затова гневен ли си, не яж, докато не трансформираш своето състояние.

Човек в яденето трябва да види вътрешния смисъл, онази сила, която е скрита в храната. Доколкото вие можете да възприемете този живот, да влезете във връзка с него, за да се обнови вашият жи-

месната храна е внесла в организма такива отрови, че той днес представлява сбор от нечистотии. Ако бихте имали обоняние непокаварено, вие бихте бягали надолу един от друг - такъв смрад се носи от ония, които ядат месо.

Когато колят животните, последните изпитват страх, който образува в организма им страшни отрови. Хората ядат месото, приемат тези отрови в себе си и в резултат се явяват болестите, особено неврастенията.

Животните, които колим за храна, имат силно желание за живот, вследствие на което всичката им енергия е съсредоточена към центъра на Земята. Тази отрова, която възприемаме от месото, разклаща нервите ни. Една от причините за болестите е безразборното избиване на животните.

Който иска да влезе в расата на Любовта, трябва идейно, по убеждение да се откаже от месото. Човек трябва да пресъздаде своя организъм. Ако не може да направи това, дълго време ще живее с подбудите на животните. Стази нечиста храна човек морално и интелектуално не може да се повдигне.

Начало на духовния живот е вегетарианството. То е начало и на възпитанието, защото духовният живот изключва насилията. Никой не би могъл да бъде духовен, ако не е вегетарианец.

„Деца трябва ли да се оставят сами да избират месо или вегетарианска храна?“ - Не, те още не разбират и родителите трябва да им дават вегетарианска храна. Вегетарианството е бъдещ начин на хранене на цялото човечество.

Съставител: **Боряна Делчева**

кой да ни се сърди за храненето, това е само Природата.

Яжте с Любов и благодарност, за да използвате праната от храната. Праната е жизнена сила.

Човек може всичко да яде, но с Любов и благодарност, съзнателно, и да знае закона за превръщане на материята, за да пречиства своята храна, да превръща материята от по-ниско в по-високо състояние.

Храната, която не се приема с обич, с вътрешно желание, е отрова за организма.

Като вземем в ръцете си късче хляб, трябва да се проникнем от великата благодарност за жертвата, която прави хлябът.

Хранене с вегетарианска храна

Като употребява вегетарианска храна, човек става по-чист. Месото съдържа повече отрови и прави човека жесток и груб.

Група „Дъга“ е известна на повечето като музикална, но съставът ѝ не включва само групата за пеене. Заедно сме от 10 години, изучаваме Словото на Учителя от „Младежкия окултен клас“, изучаваме песните на Бялото Братство, заедно ходим на Рила,

и 100 км., без да пресечем поне две от тях. Към групата ни се присъединиха братя и сестри от Варна, Сливен, Айтос, Несебър и Русе. Използваме почивните дни около празниците и организираме туристически походи в Родопите и Стара планина.

всяка седмица (събота или неделя) ходим на туризъм в планината, заедно посрещаме Нова година, заедно празнуваме рождениците си дни, нашите и на децата, и на внуците ни; в традиция се превърна това да бъдеш някъде на хижа в планината. Зареждаме се с чистата енергия, която ни дават върховете, и пием чистите изворни води, както казва една наша сестра от Русе: „Щом е на планина - звучи чудесно“.

Учителят е държал много хората да се научат да се ползват от планините. А ние сме благословени с толкова много планини. Няма да минем

Не е тайна, че работата в група събужда творческите способности на човека, дава му вдъхновение, засилва чувството на радост и удовлетворение от живота. Мога да кажа, че всички станавме по-музикални, по-поетични, родиха се песни, стихове, дори пожеланията за рождениците дни са в стихотворна форма.

Благословение е да попаднеш в една хармонична среда, а когато тази среда сме я създали заедно, в продължение на години и с толкова много любов един към друг, това не може да не те радва.

Ж. Николова

Предложение за фотоконкурс

Здравейте, драги читатели!

Прилагам ви само няколко от многото ми снимки в Рила.

Тази ситуация ми е любима, понеже през 2009, като се качих горе, почти веднага забелязах „Феникса“ и мигновено го заснех, но с учудване констатирах, че на никой друг това не му прави впечатление...

Та си мислех, ако не е прекалено късно, че може да се даде за нашия брой на вестника. „Феникс над Молитвения връх“ би било добро заглавие под снимката.

Предложението ми е (ако има как да се оформи), да бъде обявен фотоконкурс на тема: „Рила - духът на България“, който да е със символични награди, а най-добрите фотоси да бъдат експонирани в лагера през август.

Това може да се превърне в ежегодна творческа проява с различни направления: фотодокументалистика, художествена фотография, документално кино, видеоклипове, художествени произведения с природни материали и др... (рисунки, музика, поезия). Темата е благодатна и търпи развитие. Ако не в този, това може да се предложи в някой следващ брой.

брат Владимир

Няколко думи за Учителя

„Достатъчно е някой да живее с мене една година, за да научи повече, отколкото само да ме слуша.“

Учителя

В какъв вътрешен свят живее Учителя, се вижда от следния пример. През учебната 1911/12 г. бях учител в Панагюрище. Срещу 1 януари получих картичка от Учителя, който тогава беше в Бургас. Домакинята на къщата потропа на вратата ми и ми подаде картичката. Аз я държех в ръката си, без да погледна от кого е, и започнах разговор с нея. В това време почувствах в себе си разширение, вътрешна светлина ме озари, почувствах любов, мир, радост, блаженство, едно небесно състояние. След като домакинята излезе, погледнах писмото и видях, че е от Учителя. Тогава разбрах защо дойдох до това възвишено състояние, когато държех картичката в ръката си. Значи аз бях направил връзка със съзнанието на Учителя. Разбрах какъв е вътрешният живот на Учителя. Това състояние, което преживях тогава, значеше, че това е постоянно състояние на неговото съзнание. Той живее постоянно в това небесно състояние.

Човек, който живее в това състояние, чувства

единството на всички същества, той има любов към всички. Ще ви разкажа един пример. Това беше в края на месец май, когато седнахме в кръг на полянката, за да обядваме. Един брат сложи пред Учителя паница с черешки. След като свършихме обяда, Учителя каза на една сестра да измие черешките и да ги раздаде на всички. Тя направи това и остави една малка чинийка с черешки пред Учителя. Братът, който донесе черешките, каза: „Учителю, аз донесох тия черешки за Вас.“ Учителя му отговори: „Аз имам хиляди уста.“

Една сестра през 1927 г. беше без квартира и без работа. Няколко вечери спала в заслона на изгревската поляна. После отива да спи в салона. Учителя отишъл при нея с ключ в ръка и й казал: „Отсега нататък ще имаш стая.“ Завел я в една барака - мебелирана, постлана с килим. Той запалил печката и си отишъл. Често й пращал храна.

Любовта на Учителя се простира не само към хората, но и към растенията, и към всички същества. Той живее в един свят

на Любовта, за чието величие ние нямаме представа.

Учителя каза веднъж: „Ако един човек на любовта изпрати струя от любов към един болен, той може да оздравее.“ Защо? - Защото Любовта носи живот.

През първите години Учителя обикаляше цялата страна и изнасяше сказки. Посети и Ямбол през 1911 г. При това свое посещение той каза: „Аз мога да лекувам всички болести.“ Ще дам един пример между многото такива. Сестра В.И. от София отива в провинцията, купува земя и я работи. Обаче тя заболява от тропическа малария. Треската започвала всеки ден в 4 ч. следобед и траела до 2 часа. Това продължило 3 месеца и най-после сестрата решила да се върне в София. Тя отива при Учителя и му разправя подробно за болестта си. Учителя казал: „Иди си, няма ти нищо.“ Тя не разбрала отговора на Учителя и повторила, че я тресе всеки ден. Учителя й отговорил пак със същите думи. Тя помислила, че той й се сърди. Споделила мъката си с дежурната сестра в кухнята. Сестрата й казала: „Ти се радвай, че Учителя ти е казал,

че ти няма нищо. Той ще ти помогне.“

Сестра В.И. се връща у дома си и чака в 4 ч. треската, но тя не дошла. На другия ден в 4 ч. пак я очаквала, но тя пак не дошла. Окончателно била излекувана.

Учителя казва: „Какво съм аз? - Голям извор, от който всеки момент извира вода. Изтеклата вода е минала вече, нова вода иде. За кого е тази вода? - За тебе. Ако пиеш от нея, за тебе е.“

Друг път Учителя казва: „Господ ми казва: „Говори!“ - и аз говоря.“

Учителя работеше по нареждане от Небето. Ще дам един пример. Привечер Учителя излизаше във вна площадката пред приемната стая. Наоколо се събираха група братя и сестри и почваха разговор. Това бяха мили, незабравими часове. В тези разговори Учителя изказваше важни мисли. Веднъж, както бяхме така събрани, пристигна един брат от Плевен, гимназиален учител. Учителя попита: „Какво ново има?“ Братът каза: „Учителю, много съм огорчен, понеже когато бях в Плевен, чух някои хора да говорят много лошо за Братството.“ Учителя се усмихна и каза: „Няма ни-

що. Това движение не съм го почнал по мое желание, а по нареждане, което получих от Бога. Ето защо това движение не е човешка работа, а Божествена. По тази причина всяко препятствие, което ще бъде поставено на пътя му, ще бъде отстранено.“

Учителя беше в непрестанен обмен с Небето. Когато му задавах някой въпрос, той не отговаряше веднага. Съсредоточаваха се в себе си, правеше „справка“ горе и после отговаряше. Даже някой път, когато го питаха по някой въпрос, той напушаше стаята, отиваше в горната стая, там правеше справка с Небето и после слизаше и съобщаваше своя отговор. Учителя постоянно беше във връзка със светлите, напреднали същества. Той казва: „Може ли да влезе човек във връзка с ангелите? Аз правя това всеки ден.“ Друг път казва: „За да възприемете мислите на възвишените същества, трябва да живеете в абсолютна чистота и святост.“

Учителя живееше едновременно във физическия, духовния и Божествения свят. Той имаше проз-

рения за миналото, настоящето и за насоките на бъдещето. Ще дам само два примера. Един брат разказва: „Живеех в провинцията. Веднъж отидох на Изгрева, на беседа на Учителя. Той каза да направим тайна молитва. Аз в тайната молитва пожелах да придобия любов и мъдрост. След това започна беседата. По време на беседата Учителя се обърна направо към мене и ме погледна така, че от очите му излизах две силни струи светлина към мене, като от два прожектора, и каза: „Който иска да придобие Любовта и Мъдростта, трябва да пожертва всичко.“ Разбрах, че това беше отговор на моята мисъл.

Друг пример. Веднъж Учителя каза на едно лице в провинцията при своята обиколка на страната: „В еди-кой си година, в еди-кой си месец и ден да не излизаш от къщи, защото иначе те очаква голяма неприятност.“ Това лице забравило думите на Учителя и на посочения ден излиза от къщи, пада и си счупва крака. Чак тогава си спомня, че именно за този ден го беше предупредил Учителя.

Боян Боев,
непубликувани
разговори с Учителя

Марин Камбуров (1902-1990 г.)

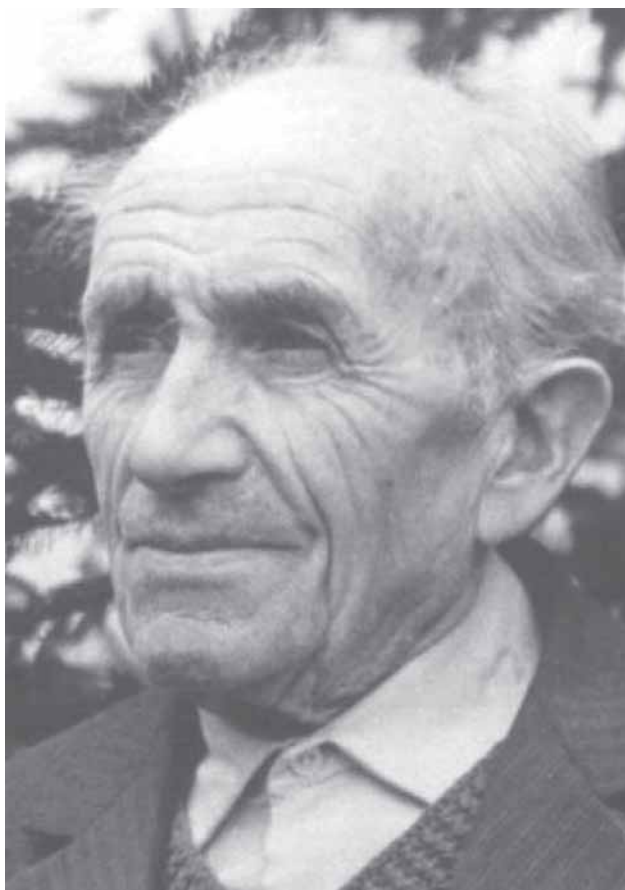
Марин Камбуров е роден в Стара Загора в семейството на Екатерина и Стефан Камбурови. Расте в родния дом с двамата си братя Петър и Костадин и със сестра си Таня. Баща му има печатница, в която изкарва прехраната на семейството, а майката се грижи за дома и за възпитанието на децата.

Семейството на Стефан Камбуров се запознава с Учителя (наричан тогава „Господин Дънов“) през 1909 г. при едно от посещенията му в града. Тази първа среща остава паметна за всички и те заживяват с радостното очакване за нови срещи. За родителите започва живот на ученичество, което продължава през целия им живот.

В Стара Загора преминават детските и юношеските години на Марин. Запознаването с Учителя още в невръстна детска възраст дава на

сока на неговия жизнен път. Словото на Учителя оформя мирогледа му и през целия си съзнателен живот той е истински ученик.

През есента на 1923 г. по идея на Учителя се основава братската комуна в с. Арбанаси, Великотърновско. Основна двигателна сила в нея са братята Петър и Марин Камбурови и техните родители. Комуната просъществува само две и половина години, но комунарите получават много житейски и духовни опитности. Във връзка с неуспеха на комуната Учителя е казал: „Идеята за комуналният живот е излязла от Божествения свят. Хората са я доловили с ума си, но не са в състояние да я приложат... Причината са слабостите на хората... Истинската комуна ще се осъществи след 300 години, когато първата група от шестата раса ще слезе на Земята.“

Следващият период от живота на семейството е в гр. Казанлък, където мъжете започват

работа в печатницата на Никола Камфоров (брат на Стефан Камфоров и ръководител на Бялото Братство в града). Впоследствие всеки се устройва по свой начин. Известно време Марин се занимава със земеделие, после постъпва в консервната фабрика в града. В Казанлък по онова време има активен братски живот. Братството има салон, където се провеждат всички мероприятия - беседи, наряди по случай празниците на Братството. На хълма „Тюлбето“ се играе Паневритмия, организират се екскурзии, летуване в Стара планина и др. Прекрасна духовна среда, в която децата и младежите растат, оградени от хармония и любов! Тук започват да се раждат и първите песни на Марин Камбуров (около 1938 г.).

През 1947 г. сестрите Мария и Йорданка Доспевски от Пазарджик

предлагат на Бялото Братство 360 декара земя в землището на с. Главиница, Пазарджишко, за организиране на братска комуна. Поканени са приятели от цялата страна. Отзовават се семействата на Пано Славов, Христо Колев, Георги Радев, Райчо Кайряков и Марин Камбуров. Цялото семейство на Марин се преселва в Главиница, където се основава земеделската кооперация „Изгрев“. Започва тежък земеделски труд при невероятна стопанска криза и беднотия - живот без питейна вода и електричество, но със задружен и братски труд, с беседи, песни, молитви, в хармония.

През 1949 г. в Главиница се образува ТКЗС, в което се включва и земята на Доспевски. Членовете на кооперация „Изгрев“ са поканени да работят като специалисти градинари.

продължава на стр. 7

Д-р Михаил Стоицев (1870-1962 г.)

от стр. 3

И не на последно място ще се спрем на ярките полемики, които той отправя в откритите си писма в защита на Бялото Братство. В повечето случаи те са насочени към неговите опоненти - официалната църква и в покъсен период - комунистическата диктатура.

В сказките си „Новото духовно учение в България е чистото Христово окултно учение“ (1924 г.), „Защо и как трябва да познаваме Бога“ (1932 г.) и „Религия, християнство, творчески духовен живот и еволюция“ (1933 г.) М. Стоицев посочва, че за духовно пробудилия се човек от жизнено важно значение е да има жива, устойчива вяра в Бога, който е Любов, да познава Христовите добродетели и според степената на развитие на съзнанието си да работи и живее по Дух. Освен че проявява завидна енциклопедична ерудираност и познаване на евангелските текстове, М. Стоицев коментира тези проблеми систематично, осъзнато и убедително. Ето какво казва той за различната религиозна и философска ориентация на хората: „Затова безразлично е от коя религия сме и дали сме философи, учени или прости. Ако не поставим като основа на нашия живот, на нашата душа и дух Бога, ние сме далеч от истинския живот, от истинското духовно съвършенство, макар и да сме вегетарианци.“

Интересно определение той дава на талантливите и на гениалните хора: „Гениалният човек и светията са хора на вярата.“ Авторът продължава, че за

да върви по пътя на духовното съвършенство, човек трябва да се новороди (т.е. да даде възможност Христос да се прояви в неговото сърце), да обича всички хора и животни и да не им вреди (т.е. да познава закона на Любавта) и да се откаже от личните си негативни чувства, като мисли положително.

М. Стоицев се спира и върху закона за прераждането и проявите на свободната воля в живота на човека. Бихме могли да обобщим, че той разглежда и обяснява достъпно на слушателите си същността на Учението на Бялото Братство и не се колебае категорично да го определи като „високо научно, религиозно и философско, хвърлящо светлина и един мост между официалната наука и мистичната страна на Христовото учение“. На отделни места в сказките си М. Стоицев спира вниманието си и върху новия модел на обществото, препоръчан от Учителя и практически приложен под формата на братски живот, който водят неговите ученици и последователи.

Ако М. Стоицев се проявява като вещ познавач на теоретичните основи на Учението на Учителя, то той е още по-убедителен по отношение на неговото практическо приложение. Отявлен радетел на вегетарианството, той толкова горещо го препоръчва на слушателите си, че и най-големите му противници биха проявили интерес. Не бива да забравяме, че това става през 30-те години на миналия век, когато на вегетарианците се е гле-

дало като на „бели врани“ или най-малкото околните са ги смятали за странни. Без колебание, без ни най-малка нотка на съмнение М. Стоицев смята, че то е задължително условие за духовната еволюция на човека: „И помнете, рано или късно всички духовни идейни движения трябва да прегърнат съзнателно не само въздържанието, но и вегетарианството. Защо? Защото без вегетарианството няма истинска духовна еволюция.“ Отделна сказка той посвещава на състава на храните, публикувана е впоследствие брошура с таблица за храните, за съдържанието и количеството на белтъчини, въглехидрати, мазнини, соли и витамини. И съвременните привърженици на здравословното хранене могат да ползват таблицата като ориентир. Сериозен авторски принос по тези въпроси обаче представлява една друга негова сказка, посветена на проблемите на храненето, причинени от негативните емоции и чувства на хората. Той я озаглавява така: „Някои психични причини, които влияят лошо на храносмилането и на правилното усвояване на храната“. Спира се на страха, гнева, на отрицателните мисли и чувства като основен източник на дискомфорт и анормалното човешко поведение.

Освен на здравословното хранене М. Стоицев обръща внимание и на друг съществен момент - ползата от слънчевата светлина и топлина. Правилно впечатление, че той не цитира механично Учителя, нито го преразказва.

По-скоро споделя собствения си опит: „По време на изгрева ултравиолетовите лъчи действат върху нервната система. В този момент, ако се гледа Слънцето 4-5 минути, засилва се зрението и човек се опреснява психически. Пиещият настоящето сам съм правил опити и макар на 75-годишна възраст, очила още не съм употребил.“ Той добавя още, че за здрава нервна система и здрави дробове е нужно човек да диша правилно. Горещо препоръчва на читателите си книгата на Учителя за дишането (има предвид Б. Боев - „Учителя за храните, за съдържанието и количеството на физкултурния марш на учителя Пеню Ганев, чийто текст се среща и в песнярките на Братството. (Дишай дълбоко с весело сърце...). В забележката му към песента проличава трогателният апел на издателя към учениците и младите хора като цяло: „Дишайте дълбоко, хранете се правилно, за да бъдете здрави, разумни, красиви и със силен характер люде!“ Следва синтезирано описание на основните дихателни упражнения, давани от Учителя, които познаваме. Ранното лягане, ранното ставане, посрещането на изгрева и разходките на чист въздух предполагат здраво и бодро състояние на тялото и духа.

Тук е моментът да споменем, че М. Стоицев е един от малкото, които се спират на значението на пловдивските хълмове. За пловдивчани тази негова брошура, издадена през 1956 г., би трябвало да представлява специален

интерес. Авторът определя хълмовете „като природна лечебница за онези граждани, които са телесно слаби, нервно разстроени, с леко разстроено сърце, с начално кръвно налягане и други започващи смущения на здравето... Хълмовете на Пловдив са един леко достъпен планински курорт, в който всеки неразположен човек без разности и откъсване от работа може да общува с природата и нейните лечебни влияния.“ Очевидно е едно: всичките съвети, които М. Стоицев дава на слушателите си и на читателите си относно здравословния начин на живот, са споделяне на личен опит, нещо, от което можем да се поучим всички ние, които имаме претенциите да познаваме практическите методи, дадени от Учителя в тази посока.

В своите брошури М. Стоицев обръща внимание и на други проблеми и практики, разглеждани от Учителя, а именно на въпросите за ролята на музиката, за възпитанието, брака, войната.

От казаното дотук можем да обобщим, че Учението на Бялото Братство представлява основен приоритет и начин на живот за М. Стоицев (както и за неговото семейство).

Към обобщението бихме добавили още и неговата пословична смелост, която проявя в защита на това Учение. Той пише редица отворени писма по различно време: през 1925 г. до гражданите на В. Търново след започналите гонения срещу Учителя там, през 1937 г. до следствието, заведено срещу Братството, и през

50-те години по времето на червената власт и сталинския режим. В тези негови полемики той компетентно и директно формулира ролята на Школата на Бялото Братство за съдбата на България, въздействието и извън пределите на страната, а в кореспонденцията си с Михаил Иванов ясно определя как в чист вид това Учение трябва да се предава на последователите му по света. Като четем тези негови писма и обръщения, логично си задаваме въпроса как е оцелял М. Стоицев в сложната обстановка на гонения и вражда, особено по времето на комунистическата диктатура, когато много от последователите на Учителя не са имали куража да афишират публично връзката си с Братството, защото са се страхували, а на други животът се е преобръщал на сто и осемдесет градуса и те за дълго време са носили клеймото „дъновисти“, т.е. аутсайдери в обществото. Може би в тези трудни времена са му помагали неговото силно вътрешно ръководство, невидимият свят, и без съмнение - самият Учител. За да може да достигне М. Стоицев до преклонната си възраст с будно и ясно съзнание за духовната си принадлежност, която бележи целия му житейски път.

Можем само да добавим, че става дума за един истински Бял брат, който дълги години е прилагал идеите и методите на Учителя Петър Дънов, белязали морала, етиката и целия му житейски път.

Татяна Йорданова

Работилница на Новата ера

„Велико нещо е човек да е ученик на Бялото Братство - това е привилегия.
Да се служи също е привилегия.“
Художник Георги Куртев от Аржентина

През декември 2010 г. в Братския център в Пловдив се проведе сбирка, посветена на живота и творчеството на художника Георги Куртев, живял дълго време в Аржентина. Беше направена изложба със снимки на неговата металопластика.

Георги Куртев посещава Изгрева в София през 1945 г. Преди това

е имал уговорена среща с Учителя, която не се е състояла поради заминаването на Учителя от този свят на 27.12.1944 г. Бил е приятен на Изгрева от брат Борис Николов. От този момент животът му коренно се променя. На Изгрева се запознава с Боян Боев, Мария Тодорова, Георги Томалевски, Невена Нелчевца, Илия Узунов.

Металопластика на Г. Куртев „Посвещение“

После тръгва за Чехословакия и Швеция, откъдето с паричната помощ на аташето от Аржентинското посолство се установява в Аржентина, където живее до края на живота си.

След различни житейски перипетии той постепенно стъпва на краката си и осем години след идването си в Аржентина вече има собствена работилница - „работилница на Новата ера“, както сам я нарича, или неговият „храм за работа“. Там той създава голям брой металопластики, които отрязват неговия огромен духовен потенциал, усета му за красотата и за величието на Бога. Създава ги с ум на посветен, със сърце на ученик и с ръце на Божий ра-

ботник.

През всичките тези години, прекарани зад граница, Георги Куртев не прекъсва връзката си със своите идейни съмишленици от Изгрева и с делото на Учителя. С помощта на съпругата си Аида, аржентинка по произход, той превежда много беседи на Учителя на испански език. Често разменя писма с Борис Николов, двамата стават близки приятели. В тях той споделя тревогите си, носталгията по България, накратко казано - това е духовната изповед на художника пред верен приятел. Георги Куртев поддържа и редовна кореспонденция, която продължава до края на живота му, със сестра И. Кръстева от Пловдив. Сестра Кръстева пази писмата на художника в личния си архив, както и множество снимки с металопластиките на художника. Част от тях тя направи достояние на всички нас на декемврийската среща.

Георги Куртев дарява металопластиките си на

Металопластика на Г. Куртев „Взemi този огън“

музей в Аржентина, малко преди да завърши земния си път, в края на деветдесетте години на миналия век.

Братска общност в Пловдив снимки: инж. Вл. Петров

Обръщаме внимание на читателите да правят разлика между Георги Куртев (1870-1961) от Айтос и художника Георги Куртев (1916-краят на XX в.), живял в Аржентина

Музеят в Аржентина, където се съхраняват металопластиките на Г. Куртев

Марин Камбуров (1902-1990 г.)

от стр. 6

Приятелите, които са запазили домовете си, се завръщат по родните места, а семействата на Марин Камбуров и Христо Колев приемат поканата на Вегетарианското кооперативно стопанство в

с. Прослав, край Пловдив. Тук в началото на 1950 г. започва нов период в живота на Марин Камбуров - сред приятели и съидейници, в стопанство с перфектна организация и задружен трудов и духовен живот.

ТВОРЕЦЪТ МАРИН КАМБУРОВ

Марин Камбуров няма музикално образование, но е закърмен с българските народни песни. Баща му свири на цигулка, пее народни песни и предава своята любов към тях на синовете си Марин и Пе-

тър.

Първите му опити са върху поетични текстове от Учителя. Впоследствие, насърчен пак от него, започва да твори песни със свои текстове. В продължение на 50 години от своя живот Марин изпя над 200 песни, в които възпява Любовта,

Мъдростта, Истината, Доброто и величието на Твореца. Песните му бликват спонтанно по време на работа или почивка. Приятелите от неговото поколение обичаха тези песни, защото посланията, които те носят, са близки до всяка човешка душа. Двамата бра-

тя Петър и Марин бяха желани гости в много села и градове. С песните на Учителя и песните на Марин Камбуров те години наред повдигаха духа и радваха сърцата на много и голямо.

Стефка Делкинова - Камбурова (дъщеря на М. Камбуров)

Песните на Марин Камбуров

„Казват за някого: „Добър певец е“, но след 30 години този човек умира. Какво е допринесъл на света? - От сегашно гледище той нищо не е допринесъл, но от гледището на висшата математика този певец, който е цял цели 30 години, в идеалния свят той е създал онези красиви форми, които ще останат за бъдещата култура. През тези 30 години той е създал нови форми, които ще послужат за новата култура. В това отношение всички певци са пионери на бъдещата култура.“

Учителя,

„Мисли за всеки ден, 2007-2008 г.“, с. 15, (Източник: „Най-голям в царството небесно“ (НБ, 36/37 г.) Сф 1999, стр. 619)

През 2011 г. се навършват 109 години от рождението на Марин Камбуров - певецът на Любовта и на новия живот, който идат в света. Ето как вижда той призванието си:

Аз пея, семе ново сея,
семе на нов живот във света,
живот на обич и Любов!
Чудно семе сея аз,
живо слово - Божии глас,
сея, пея по света за Любовта.

Където ходеше, той пееше. Пееше за Любовта, която носи живот, пееше за Мъдростта, която дава светлина, пееше за Истината, Правдата, Доброто, за великата Природа, за въздуха, водата, за непреклонния човешки дух, за неспокойната човешка душа.

Докато дишам - живея,
докато живея - ще пея,
а като пея, аз ще мога
добре да служа на Бога.

Той служеше! Със силния си дух, с мъдростта си, с вярата в доброто той ни подкрепяше във всеки труден миг. Помагаше ни да преодоляваме отрицател-

ните състояния, даваше ни сили да се борим със скърби и неволи. И сега в душите ни звучат неговите песни и ни учат:

В скръбта си песен запявам,
с песента скръбта стопявам.
Пей и люби, скръби топи,
люби и пей, скръби пилей!

Пред злото запей!
В хармония и мир зло не живея.
Във мира злото се топи,
като сняг пред слънчеви лъчи.

Марин Камбуров беше предан ученик и ревностно следваше пътя, начертан от обичния ни Учител. Словото на Учителя хранеше душата му, беше извор на творческо вдъхновение - и той смирено прекланяше глава пред него.

Учителю любими,
моя радост си Ти,
моя крепост си Ти!
В душата си аз чувам Твоя глас
как ми шепти: „Обичай, люби!“

Не може вече злото
във мен гнездо да свий,
не може веч душа ми
в мрак тъмен да обвий!
Че Твойто мощно Слово,
Учителю любими,
кат слънце грея в душа ми,
разпръсва мрак и дим!

Всеки, който се е срещнал с Марин Камбуров, е научил нещо от него, а тези, на които предстои да се докоснат до песните му, ще почерпят мъдрост от тях, защото във всяка житейска ситуация той търсеше мъдростта и я обличаше в музикална форма:

Красотата е, що привлича,
но добротата се обича.

Цветът красив пчелите мамии,
но нектарът е, който храни.

Който отмъщава, семе зло посява.
Тръни и бодили ще жъне след години.

Спънеш ли се, подскочи!
Ако паднеш, пак стани!
Учи, напред върви!
В живота, знай,
цари вечно начало.

От грешките на близките
не се гневи, но се учи,
на всеки блага дума кажи,
себе си изправи!

За нищо във живота
мира си не губи!
За нищо от дома си
Бога не гони!

Преди всичко човек бъди
с любящо сърце във гърди,
към всяка твар, що Бог е създал,
Любовта прояви!

Горните цитати са само бегъл шрих и плах опит за разкриване на една богата душа, черпила живот и вдъхновение от Великото начало в света.

Песните на Марин Камбуров са извор, който освежава душата на всеки морен пътник. Те поучават, вдъхновяват, укрепват вярата в доброто. С тях споменът за него живее в нашите души и сърца.

Бояна Андреева (внучка на М. Камбуров)

Малко известен портрет на Лев Толстой

Миналата година световната общественост отбеляза 100 г. от смъртта на духовния исполин от Ясна поляна - Лев Толстой (1828-1910 г.)

Оказва се, че в архива на тоlstoиста Йордан Ковачев (1895-1966 г.) от Пловдив има портрет на Лев Толстой (маслени бои, платно), рисуван от художника Иван Бодянки, дошъл в България след революцията в Русия през 1918 г. Йордан Ковачев, пловдивски поет и писател, един от най-добрите преводачи на поезията на Фет, Надсон, Тютчев и В. Брюсов, радетел за мир и братство, подкрепя с материални средства художника, за да си купи качествени бои. Бодянки отговаря на този жест по оригинален начин - рисува портрет на Лев Толстой и го подарява на Ковачев. Така този специален подарък се е съхранил в дома на Ковачев до наши дни. Изказваме сърдечна благодарност на сина му Методи за предоставената възможност да публикуваме снимка на портрета и за подробностите около неговата история.

Известно е, че идеите на Лев Толстой от неговия втори период за природосъобразен живот, за мир и братство между хората и единение с Бога, намират огромен отзвук в България в началото на миналия век. Много тоlstoисти живеят в Пловдив и в Прослав, днес квартал на града. Факт е също, че Учителя в беседите си често говори ласкаво за Лев Толстой, определяйки го като Божий пратеник на Земята.

Учителя за Толстой: „Толстой казваше в Русия да се обърнат към Господа, но не го послушаха; той беше пратеник на Господа, но гласът му остана глас в пустиня - след това Русия пострада.“

„Сила и живот“, IV т., беседа „Добрият пастир“, с. 513

Борис Георгиев за Толстой: „Историческа необходимост беше появяването на тоя апостол, за да разтълкува отново по един най-убедителен начин учението на Христа чрез своите могъщи художествени произведения, чрез примера на своята неуморима борба

със злото.“

Международен сборник „Лев Толстой“, изд. „Посредник“, 1935 г.; сп. „Прослав“, год. 1, кн. 3, 1946 г.

Олга Блажева за Толстой: „Какво е Толстой? Какъв ум, какво сърце? Какво значи материалист-идеалист? В него материята е одухотворена, за да я направят майка на Любовта! У него материя и дух са в ед-

но чудно съдружие. Материята се явява като броня на Духа. Почитат го и духовни, и материалисти.“

О. Блажева. „Мисли, размисли - плодове на един живот“ Изд. „Христо Г. Данов“, 1994 г., Пловдив, с. 78
Братска общност в Пловдив
Снимка на портрета на Лев Толстой: Вл. Петров

Художник на мировата скръб и на човешката душа

На 3 ноември 2010 г. в Пловдив почитателите на световноизвестния художник Борис Георгиев (1888-1962 г.), съвместно с братската общност в града и клуб „Космос“, организираха изложба с 64 репродукции от картини на художника хуманист. Тя беше посветена на 122 г. от рождението му. Откри я сестра И. Кръстева, която говори вдъхновено за художника. Слово произнесе и Константин Златев. Изложбата бе съпроводена от концерт на оперния певец Иван Кабамитов и пианистката Евгения Тагарева, както и от прожекция на документален филм за художника. Посетителите на изложбата получиха като подарък картички с репродукции на негови картини и дискове с копия на филма.

Борис Георгиев е не само скитник-мечтател, що се отнася до неговия

житейски път. Пребродил е и е живял в много страни - Русия, Германия, Италия, Норвегия, Испания, Франция, Швейцария, Индия, Бразилия. Той е и истински духовен пилигрим, който съзира възвишената мисия на изкуството, обединяващо голямото човешко семейство в един по-добър свят на братство, единство и взаимопомощ. През целия си живот художникът търси сродни души навсякъде по света, за да сподели с тях мъката, страданието, величието и падението на епохата.

През 1922 г. посещава Изгрева в София, запознава се с Учителя и му прави портрет.

В Пловдив бе даден старт на изложбата. Тя е замислена с познавателна цел, репродукциите са монтирани върху подвижни конструкции с табла, за да може да пътуват и в други градове на страната. Пожелаваме успех на организаторите в това благородно начинание.

Ако някой е в Пловдив и желае да я види, тя се съхранява в дома на сестра Недялка Христонова.
Снимки: Вл. Петров

Този брой на вестник „Братски живот“ подготви за вас групата от Пловдив

Стихове на Боряна Делчева

Когато вярата я няма,
светът е мрачен, пуст и без подслон
вървим във тъмното и без посока
и вярваме в лъжата, че съдбата е жестока.

Когато вярата я няма,
безредието във живота ни цари,
всички грешки са ни позволени, но дали
зората, щом изгрее, ще ни възхити.

Когато вярата я ИМА,
дори и в тъмното си имаме фенер,
защото знаем за висшата хармония,
която всичко в ред и правда държи.

Когато вярата я ИМА,
доброто в нас безспирно твори,
на изгрева на Слънцето сме будни,
което с любов и радост сърцата ни
ще озари.

Когато си на извора на Изобилната
Любов,

си щедър, ведър, не може никой
да те разгневи, обиди, наскърби.
Водата мощна на мига те чисти
и струи, извира, без да спира.
Пълня с нея съдове различни,
без да се скъпя за капката обич
и да държа счетоводство
на кой колко съм дала,
кой заслужава, кой за какво я
употребява; дали ще отвърне
на същия жест, или не.
Водата ми не е в бутилка с тапа,
а е жива, изворна и пълна с прана.
И моята, и всяка жажда утолява.
Нека всички сме по-често, постоянно
на този извор чудотворен,
да сме заедно и правим връзки
от Любов,
а не от страх и нужда.

САРУЖЕНИЕ „СЛЪНЧОГЛЕДИ“

организира пролетен лагер „Узана 2011“

Лагерът ще се проведе в периода 3-9 април 2011 г. Цена: 190 лв. В цената е включено: вегетарианска храна и нощувка за 6 пълни дни в хотел "Прима S", всички такси за музеи, археологически, исторически и природни забележителности, които са посочени в програмата; подръчни материали необходими за заниманията по ателиета (бои, флумастери, моливи, картони, платове др.); закупуване на следобедна закуска. В цената не са включени пътните до хотел "Прима S" и обратно.

За повече информация:
Бургас: 08888 65418; e-mail: geotoni@abv.bg;
София: 0898287703, e-mail: dimova_v@abv.bg
<http://www.sunflowersbg.org/>

Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА
Редактор: Спаска МИХОВСКА
За контакти: 066/854298, 0888228720, 0897847645;
5300, Габрово, ул. „Прохлада“ 11
e-mail: bratski_jivot@mail.bg цена: 0,50 лв.